

Reisz Imre

Ez az édesapám, Reisz Imre munka közben. Az Athenaeum nyomdában dolgozott cinkográfusként. Az újságokba, könyvekbe kerülő képekről csinált kliséket, ez volt a munkája. Jófejű, kiváló kezű ember volt, megvolt az érettségije [lásd: érettségizettek aránya 1920 körül] is, és szeretett volna tovább tanulni, de a numerus clausus miatt nem tanulhatott tovább. Mert itthon nem volt neki munkája, és nem tanulhatott, akkor kiment Párizsba vagy talán Lyonba, és ott egy selyemgyárnak dolgozott. Magyar motívumokat rajzolt, és a gyárban abból nyakkendőket készítettek. Úgy 1925 és 1930 között volt kint. Aztán hazajött, összeházasodtak anyámmal, és mert nem kapott állást, kimentek Hollandiába. Édesapám cinkográfus volt, és a nyomdászoknál nagyon erős volt a szakszervezet, és azon keresztül jutott álláshoz Rotterdamban. A születésem előtt jöttek haza, és aztán már kapott apám itthon is állást. A Nyomdászok Szakszervezete a Szociáldemokrata Párthoz tartozott. Az édesapám, ha jól emlékszem, valamilyen végrehajtó bizottsági tag volt a Szociáldemokrata Pártban. Ezért amikor a németek bevonultak Budapestre 1944-ben, rögtön jöttek a lakásunkra az apámért. De akkor ő már nem volt itthon, akkorra már megszökött a munkaszolgálatból és bujkált. Szerzett hamis iratokat, és itt, Pesten bujkált. A szociáldemokraták

segítették. Volt egy cipész, egy baloldali érzelmű ember volt, az támogatta őket. A háború után folytatta a cinkográfus munkát.